

VERS, PRÓZA

Apor Elemér

Februárvégi köd

Egy ifjú halad át a ködön,
a ködből szárnyai nőnek,
velük int, mosolyogva köszön
a tűnő téli időnek
Hova lépjen e híg vízen át
a mélybe vessen-e horgot?
Közelében nincs semmi szilárd,
a térben inognak a tornyok.

Ház-sorokat a pára emel
a gőz fanyar szaga bódít,
köd lehel és lebbenti ma fel
a zord tonnák millióit.
Ám neki mindegy már ez a köd
s hogy a térnek tornyai dülnek
tovalép s a szemöldje fölött
a tavasz kék álmai ülnek

Hang izzott fel előtte elébb,
opál búrában a fémszál
madár szólt, hogy a télből elég,
a köd fölött puha fény száll,
s már fut a városból tova, túl
felhőkbe botlik a lába,
kűnn, a mezőn nevetve borúl
az első szál ibolyára

